

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Maciej Kowalski (sprawozdawca)

SSN Ewa Stefańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 8 listopada 2023 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej M. spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z 17 lutego 2021 r., IV Ca 1798/19,

w sprawie z powództwa M. w W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej w W.

o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego
rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

(a.z.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z 17 lutego 2021 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z 8 marca 2019 r., oddalającego powództwo M. spółki akcyjnej w W. (dalej: „M.”) przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. (...) o zapłatę 58 105,53 zł.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę dowodów. Z ustaleń tych wynikało, że M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (dalej: „M.1”), która wybudowała budynek wielorodzinny przy ul. (...) uzyskała z M. informację, że odprowadzanie ścieków bezpośrednio do M. będzie możliwe po wybudowaniu infrastruktury ściekowej oraz zgodzie na tymczasowe rozwiązanie - odprowadzanie ścieków przez sieć kanalizacji należącej do zakładów M. spółki akcyjnej w W. (dalej: „M.2”).

M.1 27 maja 2007 r. zawarła z M.2 umowę zwaną porozumieniem, której przedmiotem było użytkowanie przez M.1 sieci kanalizacyjnej i deszczowej należącej do M.2. Strony postanowiły, że do kanalizacji M.2 będą odprowadzane ścieki socjalno-bytowe powstałe ze zużycia wody, w którą zaopatrywana jest nieruchomość przy ul. (...). M.1 zobowiązała się uiszczać M.2 miesięczną opłatę za odprowadzanie ścieków według wskazań liczników wody zamontowanych przez M. na terenie nieruchomości. Zastrzeżono, że miesięczna opłata może ulec zmianie na skutek zmiany cen M. za odbiór ścieków. W oparciu o powyższe M.2 wystawiała faktury M.1 z tytułu odprowadzania ścieków. Z kolei M.1 wystawiała z tego tytułu faktury (refaktury) Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. (...).

Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) zawarła 2 października 2008 r. z M. umowę na dostarczanie wody. W załączniku nr 1 wskazano, że ścieki odprowadzane są z nieruchomości za pośrednictwem M.2.

Pismem z 18 kwietnia 2011 r. Wspólnota zwróciła się do M. o przesłanie aneksu do umowy z 2 października 2008 r. lub odrębnej umowy regulującej kwestię odprowadzania ścieków sanitarnych od 1 marca 2011 r. bowiem z dniem 28 lutego

2011 r. M.1 wypowiedziała umowę z M.2 w przedmiocie odprowadzania ścieków z terenu Wspólnoty.

W odpowiedzi M. poinformowało Wspólnotę, że rozliczenia zarówno za dostarczoną wodę, jak i odprowadzane ścieki powinny być dokonywane ze Wspólnotą od dnia obowiązywania umowy z 2 października 2008 r. i wystawiło Wspólnocie fakturę na kwotę 77 236,62 zł tytułem dostarczania wody za okres od maja 2011 r. do 22 sierpnia 2011 r. oraz za odprowadzanie ścieków za okres od 19 maja 2009 r. do 22 sierpnia 2011 r.

Wspólnota odprowadzała ścieki w spornym okresie korzystając z instalacji M.2, ponieważ nie posiadała własnej niezbędnej infrastruktury kanalizacji ściekowej i nie było z tego powodu możliwe odprowadzanie bezpośrednio ścieków do sieci miejskiej. Sieć kanalizacyjna w tym rejonie nie znajdowała się w eksploatacji M. Układ kanalizacyjny M.2 był połączony z siecią kanalizacji miejskiej. Faktury wystawiane przez dewelopera zawierały należności za odprowadzanie ścieków do kanalizacji miejskiej.

Inwestycja M. polegająca na budowie kanału i odbiornika ścieków dla mieszkańców nieruchomości przy ul. (...) została zakończona w 2016 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że działanie pozwanej Wspólnoty nie było bezprawne i zawinione. Odprowadzała ona ścieki do instalacji M.2 za wiedzą i zgodą dysponenta instalacji, tj. M.2. Z tego tytułu na rzecz pośrednika były uiszczane opłaty w tym nie tylko za korzystanie z jego instalacji, ale również za faktyczną ilość odprowadzanych ścieków liczoną stosownie do dostarczonej do nieruchomości wody. Działając w ten sposób Wspólnota nie naruszyła przepisów prawa ani żadnej z zasad współżycia społecznego, w szczególności nie wykonała nielegalnego przyłącza; nie ukrywała faktu korzystania z instalacji M.2. Okoliczność ta była znana powódce co wynika wprost z załącznika do umowy z 2 października 2008 r. Wobec braku przesłanki bezprawności i zawinienia pozwanej Wspólnoty roszczenie powoda dochodzone na podstawie art. 415 k.c. podlegało oddaleniu. Nie można na podstawie art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (dalej: „u.z.z.w.”) przypisać Wspólnocie bezprawności działania bowiem umowa pisemna na odprowadzanie ścieków nie mogła być z M.

zawarta z uwagi na brak możliwości podłączenia nieruchomości przy ul. (...) do infrastruktury kanalizacyjnej M.

Skoro nie było możliwości zawarcia umowy z uwagi na brak podłączenia nieruchomości do sieci M., to Wspólnota ścieki odprowadzała do kanalizacji M.2. Strony w 2008 r. zawarły umowę na piśmie w sprawie dostarczania wody do nieruchomości przy ul. (...), ale nie zawarły umowy na odprowadzanie ścieków co oznacza, że w tym momencie z przyczyn technicznych nie było takiej możliwości.

Podając w apelacji art. 405 k.c. jako ewentualną podstawę rozstrzygnięcia powód nie wskazał przesłanek świadczących o tym, że przepis ten mógł mieć zastosowanie w niniejszej sprawie. Pozwana Wspólnota uiszczała (za pośrednictwem dewelopera, który refakturował koszty odprowadzania ścieków) M.2 (właścicielowi infrastruktury kanalizacyjnej, do której były odprowadzane ścieki z nieruchomości Wspólnoty) opłaty, które zawierały oprócz wynagrodzenia za korzystanie z infrastruktury technicznej również cenę za tłoczenie ścieków do kanalizacji miejskiej. Skoro Wspólnota z powodu braku możliwości technicznych związanych z podłączeniem posesji przy ul. (...) do sieci kanalizacji miejskiej musiała ponosić zwiększone koszty płacąc oprócz stawki za ścieki ustalonej przez M. również opłatę za korzystanie z infrastruktury M.2 trudno uznać, że była bezpodstawnie wzbogacona kosztem powoda. Wspólnota nie uzyskała kosztem M. korzyści majątkowej.

Między stronami nie mogła zostać zawarta *per facta concludentia* umowa, bowiem nie było odpowiedniej infrastruktury, dzięki której M. mógł odbierać ścieki z nieruchomości przy ul. (...). Skoro istniała przeszkoda do zawarcia umowy pisemnej, tym bardziej brak było podstaw do zawarcia umowy w sposób dorozumiany. Wspólnota, tłocząc swoje ścieki do kanalizacji M.2 i uiszczając za to opłaty uwzględniające stawki M. za odprowadzanie ścieków, miała uzasadnione podstawy sądzić, że to M.2, które jest bezpośrednio podłączone do kanalizacji miejskiej, dokonując zrzutu ścieków ze swojej instalacji, będzie regulowało należności do M. za całość odprowadzanych ścieków (również pochodzących z nieruchomości Wspólnoty). Wobec tego nie można przyjąć, że wolą Wspólnoty było zawarcie dodatkowej umowy z powódką na odprowadzanie ścieków.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie:

1) art. 6 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 4 u.z.z.w. przez uznanie, że umowa na odprowadzanie ścieków może być zawarta z osobą prawną nie będącą przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym;

2) art. 6 ust. 2 w zw. z art. 28 ust. 4 u.z.z.w. przez uznanie, że umowa na odprowadzanie ścieków może być zawarta wyłącznie w przypadku gdy nieruchomość podłączona jest bezpośrednio do sieci kanalizacyjnej przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego;

3) art. 28 ust. 4 u.z.z.w. przez uznanie, że pozwanej Wspólnocie nie można przypisać bezprawności działania, bowiem pisemna umowa na odprowadzanie ścieków nie mogła być przez pozwaną z powodem zawarta, a nadto pozwana zawarła umowę w tym zakresie z M.2.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki dochodzonej kwoty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, a zadania te obejmują między innymi sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych (art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym). Z regulacją tą koresponduje art. 3 ust. 1 u.z.z.w. wskazując, że zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Ta ostatnia ustawa definiuje w art. 2 pkt 20 pojęcie zbiorowego odprowadzania ścieków jako działalność polegającą na odprowadzaniu i oczyszczaniu ścieków, prowadzoną przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne. Stosownie do art. 2 pkt 4 u.z.z.w., przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne oznacza przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, oraz gminne jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, prowadzące tego rodzaju działalność. Prowadzi

ono działalność w sposób ciągły i niezawodny, zapewnia należyłą jakość świadczonych usług (art. 5 ust. 1 u.z.z.w.).

Ustawodawca zapewnia silniejszy wpływ organów samorządu terytorialnego lub organów państwa na działalność tego rodzaju przedsiębiorstw, niż ma to miejsce w odniesieniu do innych przedsiębiorstw działających na zasadach ogólnych, co przejawia się zwłaszcza w wykonywaniu przez właściwe organy samorządu funkcji regulacyjnych (zezwoleń na prowadzenie działalności w drodze decyzji, zatwierdzanie taryf i stawek za wodę i ścieki w formie uchwał organów stanowiących) ze względu na zaspokajanie podstawowych potrzeb zbiorowości w istotnym dla życia społecznego i gospodarczego, obszarze. Z tego też względu w art. 6 ust. 2 u.z.z.w. na opisane przedsiębiorstwa nałożony został ustawowy obowiązek zaspokajania tych potrzeb na rzecz wszystkich usługobiorców na danym terenie, przejawiający się w realizacji budowy i rozbudowy urządzeń, w tym sieci wodociągowych i kanalizacyjnych zgodnie z obowiązującymi planami i zamierzeniami jednostek samorządu terytorialnego oraz w ustawowym obowiązku zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków z każdym podmiotem przyłączonym do sieci. Stosownie zaś do art. 27e ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 27e ust. 2 pkt 1 u.z.z.w., w sprawach spornych dotyczących odmowy zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne rozstrzyga organ regulacyjny, a rozstrzygnięcie może polegać na nakazaniu przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków.

Ze względu na podstawowy charakter zaspokajanych w ten sposób potrzeb społecznych ustawa określa także sytuacje, w których przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne może odciąć dostawę wody lub zamknąć przyłącze kanalizacyjne (zob. art. 8 u.z.z.w.). Wyposaża ponadto osoby reprezentujące przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, po okazaniu legitymacji służbowej i pisemnego upoważnienia, w prawo wstępu na teren nieruchomości lub do obiektu budowlanego należących do osób, o których mowa w art. 6 ust. 2 i 4-7 w celu, o którym mowa w art. 7 u.z.z.w.

Powyższe uzasadnia ocenę, że przedsiębiorstwa te stanowią tak zwane przedsiębiorstwa użyteczności publicznej. W obrocie gospodarczym i prawnym za przedsiębiorstwa te uważa się spółki komunalne, gminne jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej (gminne zakłady budżetowe), związki międzygminne, a także gminy (zob. uzasadnienie uchwały SN z 13 kwietnia 2017 r., III CZP 3/17, OSNC 2017, nr 11, poz. 127; wyroki SN z 27 lutego 2020 r., III CSK 321/17, i z 30 czerwca 2021 r., IV CSKP 39/21).

Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń kanalizacyjnych i jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie, jeśli spełnione są określone w tym przepisie wymogi, tj. są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19 u.z.z.w., oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług (art. 15 ust. 1 i 4 u.z.z.w.).

W świetle powyższych uwag nie może być wątpliwości, że M.2 nie jest przedsiębiorstwem wodno-kanalizacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt 20 i 21 u.z.z.w., na którym ciążył na podstawie art. 6 ust. 2 u.z.z.w., obowiązek zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z każdą osobą, której nieruchomość została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. Z przepisu tego wynika, że przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z osobą, której nieruchomość została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. W tym kontekście przywołać należy także definicję sieci zawartą w art. 2 ust. 7 u.z.z.w., który stanowi, że sieć, to przewody wodociągowe lub kanalizacyjne wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, którymi dostarczana jest woda lub którymi odprowadzane są ścieki, będące w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, według którego zawarcie z podmiotem niebędącym przedsiębiorcą wodociągowo-kanalizacyjnym w rozumieniu ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków umowy o dostawę wody może nastąpić jedynie na zasadzie dobrowolności,

zgodnie z zasadą swobody umów i konstytucyjną zasadą swobody prowadzenia działalności gospodarczej (zob. wyrok SN z 30 czerwca 2021 r., IV CSKP 39/21). Stanowisko to znajduje odpowiednie zastosowanie w przypadku usługi odprowadzania ścieków.

W odniesieniu do M.2 nie było zatem możliwe nakazanie zawarcia umowy na podstawie art. 6 ust. 2 u.z.z.w. Taki obowiązek w odniesieniu do podmiotu nie będącego przedsiębiorstwem wodno-kanalizacyjnym został dopuszczony w orzecznictwie na zasadzie wyjątku, ze względów celowościowych, jedynie co do podmiotu stanowiącego spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością utworzoną przez gminę lub spółkę, do której przystąpiła kolejna gmina (spółkę komunalną) i którą gmina wyposażyła w infrastrukturę potrzebną do wykonywania zbiorowego odprowadzania ścieków oraz która spełnia pozostałe przesłanki do nakazania zawarcia umowy, mimo że spółka ta nie posiada zezwolenia, o jakim mowa art. 16 u.z.z.w. (zob. uchwałę SN z 13 września 2023 r., I NZP 3/22, OSNKN 2023, nr 4, poz. 20). W odniesieniu do M.2 te względy niewątpliwie nie zachodzą.

Nieruchomość położona przy ul. (...) w okresie objętym żądaniem pozwu niewątpliwie nie była nieruchomością bezpośrednio przyłączoną do sieci M. w rozumieniu przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, lecz jedynie nieruchomością przyłączoną do sieci powódki, przez sieć kanalizacji należącej do M.2 - na podstawie stosownej umowy zawartej z tą ostatnią spółką. Niewątpliwie jednak ścieki z nieruchomości powódki finalnie odprowadzane były do sieci M. Przyłączenie do sieci odnosi się do faktycznej możliwości odprowadzania ścieków z danej nieruchomości. Gdyby bowiem takich możliwości technicznych nie było, świadczenie usługi odprowadzania ścieków nie byłoby fizycznie możliwe.

Odprowadzanie ścieków przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne nie jest zatem wykluczone w sytuacji, gdy do sieci tego przedsiębiorstwa ścieki z konkretnej nieruchomości trafiają za pośrednictwem infrastruktury podmiotu trzeciego. Artykuł 6 ust. 2 u.z.z.w. nie odnosi się do bowiem do technicznego sposobu podłączenia nieruchomości do sieci.

W konsekwencji brak możliwości odprowadzania ścieków z nieruchomości bezpośrednio do sieci przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego i odprowadzanie ich do jego sieci za pośrednictwem infrastruktury podmiotu nie będącego przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym, nie zwalnia podmiotu odprowadzającego ścieki od obowiązku ustawowego zawarcia umowy o odprowadzanie ścieków. Obowiązek ten wynika z ustawowej normy prawnej o charakterze *ius cogens* jaką jest art. 6 ust. 2 u.z.z.w.

Obowiązek zawarcia umowy o odprowadzanie ścieków nie został ustanowiony dla samej konieczności formalnego uporządkowania tej czynności. Wiąże się on z szeregiem obowiązków przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego w tym zakresie, które istnieją mimo ewentualnego pośrednictwa podmiotu trzeciego. Z art. 5 u.z.z.w. wynika, że przedsiębiorstwo ma obowiązek zapewnić zdolność posiadanych urządzeń kanalizacyjnych do odprowadzania ścieków w sposób ciągły i niezawodny, a także zapewnić należyłą jakość odprowadzanych ścieków. Zapewnienie należytej jakości odprowadzanych ścieków dotyczy oczyszczenia ścieków odprowadzanych do środowiska, co wiąże się z odprowadzeniem ścieków do oczyszczalni ścieków, oczyszczeniem ich i odpowiednim zagospodarowaniem. Z kolei w art. 9 ust. 3 u.z.z.w. nałożono na przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne obowiązek prowadzenia regularnej kontroli ilości i jakości odprowadzanych ścieków bytowych i ścieków przemysłowych oraz kontroli przestrzegania warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych.

Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków nakłada określone obowiązki również na podmioty wprowadzające ścieki do sieci. Artykuł 9 ust. 1 u.z.z.w. zabrania wprowadzania ścieków bytowych i ścieków przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych przeznaczonych do odprowadzania wód opadowych lub roztopowych będących skutkiem opadów atmosferycznych, a także wprowadzania tych wód opadowych i roztopowych oraz wód drenażowych do kanalizacji sanitarnej. Natomiast art. 9 ust. 2 u.z.z.w. zabrania wprowadzania do urządzeń kanalizacyjnych szczegółowo wskazanych w nim odpadów stałych, substancji oraz ścieków pochodzących z określonych w jego treści obiektów, co ma na celu zapobieganie blokowaniu przewodów kanalizacyjnych, ich uszkodzaniu, ewentualnie zapobieganie zagrożeniu pod względem sanitarnym.

Wskazane wyżej obowiązki wiążą się przede wszystkim z bezpieczeństwem publicznym, uniknięciem zagrożenia epidemiologicznego oraz zagrożenia dla środowiska. Istnieją niezależnie od tego czy ścieki wprowadzane są do środowiska za pośrednictwem infrastruktury podmiotu trzeciego znajdującej się pomiędzy nieruchomością, z której ścieki są odprowadzane, a siecią profesjonalisty zobowiązanego do ich kontroli.

W konsekwencji, wbrew stanowisku Sądu *meritii*, fakt korzystania przez pozwaną Wspólnotę na podstawie umowy cywilnoprawnej z instalacji kanalizacyjnej M.2, znajdującej się pomiędzy nieruchomością Wspólnoty a siecią M., nie zwalniał jej z obowiązku zawarcia z M. umowy o odprowadzanie ścieków. Zawarcie umowy z M.2 umożliwiło bowiem połączenie nieruchomości przy ul. (...) z siecią M. Ewentualna odmowa ze strony M. zawarcia umowy wynikającej z art. 6 u.z.z.w. mogłaby stanowić podstawę do nakazania jej zawarcia przez organ regulacyjny. Przy tym taka odmowa mogłaby mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, w zasadzie głównie wtedy, gdy nie ma technicznej możliwości przyłączenia do sieci, zwykle dlatego, że na danym terenie nie ma w ogóle takiej sieci lub jest za mało wydolna, aby można było przyłączyć do niej kolejnego odbiorcę (art. 15 ust. 4 u.z.z.w.).

W sytuacji, gdy nieruchomość została do sieci przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, jakim jest powódka, przyłączona za pośrednictwem infrastruktury podmiotu trzeciego, należy uznać, że pozwana powinna wystąpić do M. z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. Artykuł 6 ust. 2 u.z.z.w. nie daje bowiem podstaw do twierdzenia, że o obowiązku zawarcia umowy o odprowadzanie ścieków stanowi fakt wyłącznie bezpośredniego przyłączenia nieruchomości do sieci przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

Wobec zajęcia przez sąd *meriti* odmiennego stanowiska, według którego umowa o odprowadzanie ścieków z powódką w okolicznościach sprawy nie mogła być zawarta a korzystanie z istniejących pomiędzy nieruchomością Wspólnoty a siecią M. urządzeń kanalizacyjnych wyłączyło bezprawność działań pozwanej, ponownej oceny wymaga zasadność dochodzonego roszczenia w kontekście podstaw prawnych wskazywanych przez powódkę.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji wyroku (art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 k.p.c.).

(M.M.)

[ał]